

ille nytte, at de Herrer sige Nei, thi det er en Sandhed, at Tiden har ført dette med sig ligesom saameget Andet. Jeg tror altsaa, det er givet, at Brændevin er en Nødvendighedsartikel, som hører med til Livets Fornødenheder, og jeg tror ogsaa, at Brændevin kan være gavnlig, naar det bliver brugt med Maade, navnlig for en Arbeidsmand, som skal arbejde strengt. Han kan mange Gange komme til at gaa til sit Arbejde om Morgenens uden at have Andet med sig end noget tørt Brød og et lille Stykke Ost eller Slat, og da han ofte er saa langt fra sit Hjem, at han ikke kan faae Andet, kan det være en Nødvendighed for ham, at have en Snaps, naar han skal spise sit tørre Brød. Jeg tror, dette er nødvendigt, og Ingen kan sige, at det er urimeligt. Ved at paalægge en høiere Afgift paa Brændevin vilde vi altsaa komme til at ramme den fattige Arbejder og navnlig dem, som skulle arbejde paa egen Koft, men i Særdeleshed vil det blive Mellemklassen af Befolkningen, som vil komme til at betale paa trent hele Forhøielsen af denne Slat, hvortilmod de store Arbeidsgivere, Herremændene, ikke ville blive ramte saa meget af denne Slat, thi den største Del af det Slags Folk have Arbeidere, som arbejde paa Alford, eller ogsaa Dagleiere, og de faae ingen Koft hos Arbeidsgiveren, hvortilmod det Omvendte er Tilfældet med de Arbeidere, som arbejde hos Bønderne, og det er blevet en Skik, at de skulde have Brændevin til deres Mad. Det kan ikke hjælpe, at man vil sige: Du kan lade være at give Dine Arbeidere Brændevin; det holder ikke Stik, thi der er et gammelt Ordsprog, som siger: Enten Skik følge eller Land fly, og naar en Arbeidsgiver ikke vil følge denne Skik i en Egn, hvor Arbejderne i Almindelighed faae Brændevin til deres Mad, er jeg vis paa, at han ikke vil blive godt lidt af Arbejderne, ja, jeg tør næsten sige, at det ved en eller anden Leilighed mangen Gang vil blive svært for ham at faae Arbeidere; maatte vil han endog neppe kunne nære sig der i Egnen. Jeg mener altsaa, at denne Lov er uretfærdig og ubillig overfor en vis Del af Befolkningen, og derfor vil jeg stemme imod den.

Jagd. Den tredje sidste Taler fremsatte det Spørgsmaal, hvem denne Slat kom til at hvile paa. Jeg tror, at dette kan besvares fuldstændig korrekt saaledes: paa dem, som drikke Brændevin, og det i samme Forhold, hvortil de nyde det. (Modsigelse). So! andet Svar kan ikke gives, og det er et Punkt, hvorpaa vi maa sætte Opmærksomheden. Det er ikke en Slat, som lægges paa den fattige Mand, men en Slat, som lægges paa Brændevinen, og ingen Mand kommer til at betale denne Slat, fordi han er fattig, men fordi han drikker Brændevin. Vil man opstille den Sætning, at Brændevin er en Nødvendighedsartikel, saa vil en saadan Sætning kunne komme til Anvendelse paa mange Steder, hvor man ikke aner det, thi man kan sige om Vin og Tobak og mange andre Lurusartikler, at de ere blevne Nødvendighedsartikler for Enhver, som har vænnet sig dertil. Et er det, om Brændevin er en virkelig Nødvendighedsartikel, og et andet Spørgsmaal er, om det er en Slags Nødvendighedsartikel, som man skal lette Afdgangen til; men jeg tror, at jeg fuldkommen rolig kan sige, at Enhver af os med frelst Samvittighed kan bære den Ulykke, som vi tilføie den fattige Befolkning ved at vanskeliggøre den Afdgangen til Brændevin. Der næst maa vi vel huske paa, at Afgiften kun forhøies i en ganske ubetydelig Grad, og derfor har det ikke noget som helst Afstrækkende for mig at stemme for Loven, selv om Folget skulde blive, at den Del af Befolkningen, hvis Skattebyrde vi ganske vist ere opfordrede til at lette saa meget som muligt, kommer til at bære en noget større Andel af denne Byrde end maatte den mere velhavende Del af Befolkningen. Endelig maa vi ikke glemme, hvad den høitærede Minister en Gang i Dag har udtalt, at vi ikke kunne flyde fra os enhver som helst Leilighed, hvor Ministeren forlanger en Slat. Der lægges ved denne Lov ikke paa den fattige Befolkning nogen Slat, som i Virkeligheden kan blive en trykkende Byrde. Det er et Hovedpunkt, hvorpaa vi maa sætte Opmærksomheden, at det staar i Enhvers Magt at formindste denne Byrde saa meget, han lyfter. Kun hvor Brændevinen nydes til Umaade, vil denne Forhøielse kunne blive